

ΕΤΟΣ 64ον

23 Οκτωβρίου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 43 (3308)

ΙΔΙΟΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

Στά νέα ελληνικά έχουμε μπερδέψει την έννοια των δύο αυτών λέξεων. Και τείνουμε να δίνουμε αρνητική σημασία στη λέξη «συμφέρον», η οποία χαρακτηρίζει την ωφέλεια σε κάθε επίπεδο που μπορούμε να αποκομίσουμε είτε προσωπικά, είτε συλλογικά, έχοντας κάθε δικαίωμα προς αυτό. Αντίθετα, η λέξη «ιδιοτέλεια», αποτυπώνοντας την προτεραιότητα του ατομικού συμφέροντος έναντι του συλλογικού, ή καλύτερα καταστρατηγώντας την κοινή ωφέλεια, είναι χαρακτηριστικά φορτισμένη με την αρνητική εκείνη σημασία που προσιδιάζει σε άνθρωπο έγωκεντρικό και έμπαθή.

Κι αυτό τό φρόνημα της ιδιοτέλειας, όντας άκόμη μία παθολογία στον άρρωστο ψυχισμό του σύγχρονου ανθρώπου, διασπείρεται ποληλαπλασιαζόμενο ως άλληλο καρκινικό κύτταρο, σε μία προσπάθεια να προσβάλλη άκόμη και τά πιό ύγιη στοιχεία της ανθρωπότητας. Δυστυχώς ό άνθρωπος, προσκολλημένος στις ύλικές άναζητήσεις, δέν μπορεί να διακρίνει τό συμφέρον του, ύποταγμένος στην ιδιοτέλειά του, άκόμη κι αν αυτό όδηγεί στην αυτοκαταστροφή του. Έτσι, για βραχυπρόθεσμες προσωπικές ωφέλειες αρνείται την προοπτική του συμφέροντος, άκόμη κι αν τόν εξασφαλίξει έως την άιωνιότητα.

Ο ευεργέτης Χριστός

Δέν υπήρξε στη γη αυτή άλλος τόσο μεγάλος ευεργέτης όσο ο Χριστός μας. Σκοπός του, η σωτηρία του ανθρώπου και η λύτρωσή του από τά δεσμά του θανάτου, της φθοράς, της άμαρτίας, αλλά και η προσφορά της άγιότητας ως της μοναδικής ιδιότητας που άναδεικνύει τόν άνθρωπο κατά χάριν Υιό του Θεού. Τρόπος κατορθώσεως όλων αυτών, μία ιδιότυπη συνεργασία μεταξύ Θεού και ανθρώπων, της οποίας τή διαχείριση ανά τούς αιώνες έχει αναλάβει η Έκκλησία. Προϋπόθεση, η έλευθερη κατάφαση του ανθρώπου στον Θεό. Κι όλη αυτά τά βλέπουμε ν' αποτυπώνονται στη σημερινή ευαγγελική περικοπή.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η' 27-39)

Ἡ θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ὑπήνησεν αὐτῷ ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἰκανῶν, καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν. Ἴδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀνακράξας, προσέειπεν αὐτῷ, καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; δέομαί σου, μὴ με βασανίσῃς. Παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηρπάκει αὐτόν, καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσει καὶ πέδαις φυλασσόμενος, καὶ διαρρήσων τὰ δεσμά, ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους. Ἐπηρώτησε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Τί σοὶ ἐστιν ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε· Λεγεὼν· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν· καὶ παρεκάλει αὐτόν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν. Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἰκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτόν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς. Ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους καὶ ὤρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη. Ἴδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγενημένον ἔφωγον, καὶ ἀπελθόντες ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εὖρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες, πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθεὶς. Καὶ ῥώπησαν αὐτόν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο. Αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν. Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. Καὶ ἀπῆλθε καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρῶσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

Μέ πλοιάριο περνοῦν ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Μαθητὲς του στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν, στὴν ἀπέναντι ὄχθη τῆς Γαλιλαίας. Πρῶτος πού τοὺς ὑποδέχεται, ἕνας ταλαίπωρος ἄνθρωπος, καταβασανισμένος ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῶν δαιμονίων. Ἀναγνωρίζοντας τὰ δαιμόνια τὸν Θεάνθρωπο, ρίχνουν τὸν δαιμονισμένο ἱκετευτικά στὰ πόδια του, ὄχι γιὰ νὰ παρακαλέσει γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του, ἀλλὰ γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν ὅτι δέν ἦλθε ἀκόμη ὁ καιρὸς τους ν' ἀποπεμφθοῦν στὸν ἔσχατο Ἄδη, καθὼς ὁ Χριστὸς ἤδη εἶχε δώσει ἐντολή ν' ἀφήσουν ἥσυχο τὸν ἄνθρωπο. Κι ὁ Χριστὸς, ἀφοῦ πρῶτα ρωτᾷ τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὸ ὄνομά του καὶ λάβει τὴν ἀπάντηση «ἡεγεών», γιὰ νὰ κατανοήσουν οἱ μαθητὲς του, ἀλλὰ καὶ οἱ διαχρονικοὶ μελετητὲς τοῦ Εὐαγγελίου του, τὸ πλῆθος τῶν δαιμονίων, ἐπιτρέπει νὰ διαφύγουν πρὸς μιά ἀγέλη χοίρων πού ἔβοσκε ἐκεῖ δίπλα. Καὶ ἀφοῦ ἄφησαν οἱ δαίμονες ἥσυχο τὸν ἄνθρωπο, στράφηκαν στὰ ἄλλα πλάσματα τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα κατὰ παράβαση τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου ἐξετρέφοντο, τὰ ὁδήγησαν στὸν γκρεμὸ καὶ τὰ κατέπνιξαν στὴν ἀποκάτω λίμνη, ἀποδεικνύοντας ὅτι ἔργο τοῦ δαίμονα εἶναι ἡ σέ κάθε περίπτωση καταστροφή εἴτε τοῦ ἀνθρώπου, εἴτε τῆς κτίσεως, ὡς τρόπος προσβολῆς τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸ, ἐρχομένου τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν τὸν συνήντησε κάποιος ἀπὸ τὴν πόλιν, ὁ ὁποῖος εἶχε δαιμόνια ἀπὸ πολλὰ χρόνια· δέν ἤτανε ντυμένος καὶ δέν ἔμενε σέ σπίτι ἀλλὰ εἰς τὰ μνήματα. Ὅταν εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἔκραξε καὶ ἔπεσε εἰς τὰ πόδια του καὶ μὲ δυνατὴν φωνὴν εἶπε: «Τί ἐπεμβαίνεις σ' ἐμέ, Ἰησοῦ, γιὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; Σέ παρακαλῶ μὴ μὲ βασανίσῃς». Διότι ὁ Ἰησοῦς εἶχε διατάξει τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Πολλές φορές τὸν ἔπιανε καὶ τότε τὸν ἔδεναν μὲ ἀλυσίδες καὶ χειροπέδες καὶ τὸν ἐφύλαγαν. Αὐτὸς ὅμως ἔσπαζε τὰ δεσμά καὶ ἐφέρετο ἀπὸ τὸ δαιμόνιον εἰς τὰς ἐρήμους. Τὸν ἐρώτησε δὲ ὁ Ἰησοῦς, «Ποιὸ εἶναι τὸ ὄνομά σου;». Ἐκεῖνος δὲ εἶπε, «Λεγεών», διότι εἶχαν μὴν πολλὰ δαιμόνια μέσα του, καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μὴ τὰ διατάξῃ νὰ πάνε εἰς τὴν ἄβυσσον. Ὑπῆρχε δὲ ἐκεῖ μία ἀγέλη ἀπὸ χοίρους καὶ ἔβασκε εἰς τὸ βουνό. Καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ μπουῖν εἰς ἐκείνους. Καὶ τοὺς τὸ ἐπέτρεψε. Ἐβγῆκαν τὰ δαιμόνια ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἐμπῆκαν εἰς τοὺς χοίρους καὶ ὤρμησε ἡ ἀγέλη πρὸς τὸν κρημνὸν καὶ ἔπεσε εἰς τὴν λίμνην καὶ ἐπνίγηκε. Ὅταν οἱ βοσκοὶ εἶδαν τί συνέβη, ἔφυγαν καὶ τὸ ἀνήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὴν ὑπαιθρον. Ἐβγῆκαν δὲ μερικοὶ νὰ ἰδοῦν τὸ γεγονός καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ εὐρῆκαν τὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχαν βγῆ τὰ δαιμόνια, νὰ κάθεται κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ, ντυμένος καὶ σωφρονισμένος, καὶ ἐφοβήθηκαν. Αὐτόπαι μάρτυρες ἐπίσης τοὺς εἶπαν πῶς ἐθεραπεύθηκε ὁ δαιμονισμένος. Τότε ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῆς περιοχῆς τῶν Γαδαρηνῶν τὸν παρεκάλεσε νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτοὺς, διότι κατεῖχοντο ἀπὸ φόβον μεγάλον. Αὐτὸς τότε ἐμπῆκε εἰς τὸ πλοῖαριον καὶ ἐπέστρεψε. Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχαν βγῆ τὰ δαιμόνια, παρεκάλεσε νὰ μείνῃ μαζί του, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε νὰ φύγῃ μὲ τὰ ἐξῆς λόγια: «Ἔγρισε εἰς τὸ σπίτι σου καὶ διηγοῦ ὅσα σοῦ ἔκαμε ὁ Θεός». Καὶ ἔφυγε καὶ ἔλεγε εἰς ὅλην τὴν πόλιν ὅσα τοῦ ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ὁ Χριστὸς μὲ τὴ διπλὴ του αὐτὴ ἐνέργεια –τῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ δαιμονισμένου, ἀλλὰ καὶ τῆς συγκατάβασής του νὰ καταφύγουν τὰ δαιμόνια στοὺς χοίρους– εὐεργετῆί τόσο τὸν πρῶν δαιμονισμένο χαρίζοντάς του τὴν πνευματικὴ ἐλευθερία, ἀλλὰ καὶ τὸ δικαίωμα σὲ μιὰ οὐσιαστικὴ ζωὴ, ὅσο καὶ τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς, διορθώνοντας τὴν ἐνσυνείδητη παράβαση τοῦ Νόμου, χωρὶς ἀλλῆλες συνέπειες γι' αὐτοὺς, παρέχοντάς τους τὴν εὐκαιρία ν' ἀνακρούσουν πρῦμα καὶ ἀλλήλαζοντας πορεία ζωῆς ν' ἀνανοηματοδοτήσουν τὴ σχέση τους μὲ τὸν Θεό.

Ἰδιοτέλεια καὶ ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ

Πῶς ἀντιδρῶν οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς στὴ διπλὴ εὐεργεσία τοῦ Χριστοῦ; Μ' ἓναν εὐγενή, εἶναι ἀλήθεια, τρόπο παρακάλεσαν τὸν Χριστό νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τους, νὰ περάσῃ τὰ ὄριά της καὶ νὰ μὴν ξανασκολληθεῖ μαζί τους.

23 Ὀκτωβρίου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ.
† Τακώβου ἀποστόλου τοῦ ἀδελφοθέου († 63).
Ἦχος: α' – Ἐωθινόν: Ζ' – Ἀπόστολος: Γαλ. α' 11-19 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. π' 27-39.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 30 Ὀκτωβρίου, Ε' Λουκά.
Ἀπόστολος: Β' Κορ. 1α' 31 - 1β' 9 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. 1στ' 19-31.

Δέν ἐκφράζουν εὐχαριστίες γιά τό ὅτι τουλάχιστον τοὺς ἠύτρωσε ἀπό τόν πρῶ-
ν δαιμονισμένο, ὁ ὁποῖος χωρίς νά τό θέλει ἦταν μάλιστα γιά τήν περιοχή, δέν
ζητοῦν συγγνώμη, οὔτε προσπαθοῦν νά δικαιολογηθοῦν γιά τήν ἐκτροφή τῶν
χοίρων, ζητοῦν μόνον «ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν».

Γιατί; Τό πνευματικό συμφέρον ἐπέβαλλε νά προσπαθήσουν νά ἐκμεταλ-
λευθοῦν τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στήν περιοχή τους στό ἔπακρο. Στό κάτω
κάτω κι ὁ Χριστός γι' αὐτό ἦλθε στόν κόσμο, γιά νά προσφερθεῖ στους ἀνθρώ-
πους. Κι ὅμως, ἡ ἰδιοτελεία τους, ὡς καρκινωματική παθογένεια τῆς ψυχῆς, δέν
τοὺς ἐπιτρέπει ν' ἀντιληφθοῦν τό συμφέρον τους καί τοὺς ὀδηγεῖ σέ αὐτοκατα-
στροφική συμπεριφορά. Διώχνουν τόν Χριστό, θεωρώντας τον ἀφορμή ζη-
μίας. Γιατί; Διότι ἡ καταστροφή τῆς ἀγέλης, ἀπό τήν ὁποία θά ἀποκόμιζαν χρη-
ματικά ὀφέλη, βάρυνε περισσότερο στή σκοτισμένη συνείδησή τους ἀπό τήν
πνευματική ὠφέλεια πού θά ἀποκόμιζαν ἀπό τή συναναστροφή μέ τόν Χριστό.

Εὐκόλα καταδικάζουμε τοὺς Γαδαρνοὺς, χωρίς ν' ἀναλογιζόμαστε ὅτι σέ
πολλές περιπτώσεις τοὺς ἀντιγράφουμε. Κάθε φορά πού προτιμᾶμε τήν ἀμαρ-
τία ἀπό τήν ἀρετή τοὺς μιμούμαστε διώχνοντας τόν Χριστό καί τή ἠλυτρωτική
του χάρη γιά νά προσκολληθοῦμε στόν στείρο ἐγωισμό μας. Κάθε φορά πού
ἀρνούμαστε τή φωνή τῆς συνείδησής μας γιά ν' ἀκολουθήσουμε τήν ἐμπαθῆ
ἐπιθυμία μας, τοὺς δικαιώνουμε στή συμπεριφορά τους, ἐγείροντας ἐμπόδια
στή σχέση μας μέ τόν Θεό. Κάθε φορά πού ἀπαξιώνουμε στή ζωή μας τό εὐαγ-
γελικό παράγγελμα ἀξιώνοντας τά σκύβαλα τοῦ κόσμου τούτου, τοὺς κατα-
ξιώνουμε ὡς παραδείγματα πρὸς μίμηση ἐνῶ εἶναι πρὸς ἀποφυγή. Ἀδελφοί,
ἄς μάθουμε νά μὴν ἐπιτρέπουμε στήν ἐμπαθῆ ἰδιοτελεία μας νά ἀναιρεῖ τό
οὐσιαστικό μας συμφέρον, τῆς γνωριμίας καί ἀναστροφῆς μας μέ τόν Χριστό.

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς
«Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ
Ἑσπερινοῦ.

..«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότις - Λιευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
